

ספר זהר השמש

דַּרְשָׁה לְחֻזֵק לְמוֹד הַזֹּהַר הַקָּדוֹשׁ
מִכ"ק אֲדַמו"ר מְהַאֲלַמֵּינ שְׁלִיט"א

בְּיוֹם ד' גִּיסָן יוֹמָא דְהִילּוּלָא דֵהצֵה"ק גַּר הַמַּעַרְבֵי הַמְּאֹר
הַגָּדוֹל רַבְנוּ שְׁלֹמֹם מְשִׁאשׁ זצ"ל אֲשֶׁר חֲבַר חֲבוּר גָּדוֹל בְּשֵׁם
'מְזַרְח שְׁמֹ"ש', וְגַם חֲבַר אֶת הַסֵּפֶר בֵּית שְׁמֹ"ש - עַל הַיּוֹד
הַחֻזְקָה לְרַמְב"ם, וְעוֹד

ד' גִּיסָן תשע"ב לפ"ק

בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ תַּפְאֶרֶת רַבֵּי יוֹנָתָן בֶּן עוֹזִיָּאל
בְּעִיר הַתּוֹרָה בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹבֵב"א

בְּרֵאשׁוֹת הַגְּה"צ מְרָא דְאַתְרָא רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֵּיטוֹן שְׁלִיט"א
וְהַרְה"ג רַבֵּי אֱלִיָּהוּ אֲבֵרְגִיל שְׁלִיט"א אב"ד יְרוּשָׁלַיִם, וְנִשְׂיָא הַעֲמוּתָהּ, וְהַרְה"ג
רַבֵּי שְׁלֹמֹה סוּיֶסְיָה שְׁלִיט"א רַב שְׁכוּנַת גְּבַעַת שְׂרַת וְעוֹד רַבָּנִים הַגָּאוֹנִים,
וְרֵאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א

יֵצָא לְאוֹר ע"י מַפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי, עִי"ה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹבֵב"א
חֹדֶשׁ גִּיסָן שְׁנַת תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

זוהר השמש

נתאספנו היום ד' ניסן יומא דהילולא דהצה"ק נר המערבי המאור הגדול רבינו שלום משאש זצ"ל, היה הרב הראשי במרוקו, ובעשרים ושש שנותיו האחרונות היה ראש אבות בתי הדין ורבה הראשי של ירושלים. גאונתו ושקדנותו העצומה בתורה היתה להפליא, ובשנתו השבע עשרה כבר כתב חיבור גדול בשם 'מזרח שמ"ש', וגם חיבר את הספר "בית שמ"ש" - על היד החזקה לרמב"ם, ועוד הרבה ספרים בכל מקצועות התורה. עם כל גדלותו בתורה, ענותנותו והארת פניו לכל אדם היתה להפליא.

התורה מעידה על משה רבנו שעם כל גדלותו כנאמר "ולא קם עוד נביא כמשה" וגו' היה "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה", ויש לפרש על פי הזוה"ק, מה זה "מכל האדם", כי לשון 'אדם' משמע לשני פנים א. אֲדָמָה לְעֵלְיוֹן ב. לְשׁוֹן אֲדָמָה, וְאוֹמֵר לְאָדָם, עִם כָּל זֶה שְׁאֵתָה צְלָם אֱלֹוֹקִים וְקָדוֹשׁ עֲלֵיוֹן תִּזְכּוֹר "כִּי עֶפְרָא אֵתָה וְאֵל עֶפְרָא תִּשׁוּב", וזה הפירוש "והאיש משה עניו מאוד" למד זאת "מכל האדם אשר על פני האדמה", כי סוף כל האדם שחוזר לאדמה, ולכן כתב משה רבנו "ויקרא" עם א' זעירא, שמיעט עצמו, ולא החשיב עצמו לכלום כמו שאמר "ונחנו מה".

יעוד כתוב בזוה"ק: "ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר", רבי אלעזר פתח: "שאל לך אות מעם ה' אלקיך העמק שאלה או הגבה למעלה" (ישעיהו ז, יא), הסתכלתי בדורות הראשונים ובדורות האחרונים, מה בין דורות הראשונים לדורות האחרונים, דורות הראשונים היו יודעים ומסתכלים בחכמה העליונה, וידעו לצרף האותיות שנמסרו למשה בסיני...

הגמרא בסנהדרין (דף צ"ד ע"ב) אומרת: "והיה ביום ההוא יסור סבלו מעל שכמך ועלו מעל צוארך וחיבל על מפני שמן" (ישעיה פרק י" כ"ז). אמר רבי יצחק נפחא, חובל על של סנחריב מפני שמנו של חזקיהו שהיה דולק בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, מה עשה נעץ חרב על פתח

בית המדרש ואמר, כל מי שאינו עוסק בתורה ידקר בחרב זו, בדקו מדן ועד באר שבע ולא מצאו עם הארץ, מגבת ועד אנטיפרס ולא מצאו תינוק ותינוקת איש ואשה שלא היו בקיאים בהלכות טומאה וטהרה, ובגמרא בבא קמא (דף ט"ז ע"ב): "וכבוד עשו לו במותו", מלמד שהושיבו ישיבה על קברו, וכתוב בתוספות שהושיבו ישיבה על קברו - לפי שהרבה תורה בישראל.

ואפשר לומר לענינינו דהנה כאן אנו עומדים להספיד ביום ההילולא את הצה"ק זצ"ל, כדאיתא בגמרא (שבת דף קנ"ג ע"א) "אחים בהספידא דהתם קאימנא", שהנפטר נמצא בשעת ההספד. ומצווים אנו לילך בדרכו שהיה שם לילות כימים להפיץ בישראל תורת ה' תמימה, וכידוע שבני העדה המרוקאית היו קשורים אליו באהבת נפש, כמים הפנים אל הפנים, שהיה אוהב כל יהודי ויהודי. גם אני זכיתי שבבית מדרשי מתפללים יהודים מקוריים מיהדות מרוקו, וסיפר לי יהודי למעלה משמונים שנה, שזוכר איך שבכל בית המדרש היו לומדים חבורות זוהר הקדוש וקטעים שלמים מהזוהר הקדוש היו שגורים על פה לשונם. ועד היום בכל בתי הכנסת של יהדות מרוקו בכל ארץ ישראל אחרי תפילת ערבית של מוצאי שבת נשארים עוד כשעה בחבורה קדושה ללמוד זוהר הקדוש, כדי להמשיך את קדושת השבת לימות החול עם קדושת הזוהר ואפילו האימהות תמיד היה שגור על לשונם שזכות רבי שמעון בר יוחאי תגן עליהם, וכמו שידענו מעובדה שהבאבא סאלי ידע כל הזוהר הקדוש בעל פה, והיו נוהגים לכבד מקום הזוהר הקדוש, כמו היכל של ספר תורה עם פרוכת, וכל פעם לפני שיצאו היו מנשקים את הפרוכת ובקשו מרבי שמעון בר יוחאי שיתפלל עליהם. ובאמת כל יהודי שלומד זוהר הקדוש זוכה ומתקשר לרבי שמעון בר יוחאי, ורבי שמעון בר יוחאי בא ויושב על ידו ומנשקו בפיו.

הצדיק הקדוש רבי שלום מאשש זצ"ל, היה כל דרכו להרבות תורה בעם ישראל, ולכן אנו צריכים למלאות רצונו, ולהמשיך כדרכו להרבות תורה בעם ישראל להאיר ולקרב את אחינו בני ישראל לאבינו שבשמים.

אמרו במדרש תנחומא (בשלח פרק כה), "ויבא עמלק וילחם עם ישראל", רבי אליעזר בן חסמא אומר, מקרא זה רשום ומפְרָש הוא על יְדֵי אִיּוֹב שְׁנַאֲמַר (איוב ח) "הֲיִגָּאָה גּוֹמָא בְּלֹא בְּצָה" וגו' פֶּשֶׁם שְׂאֵי אֶפְשָׁר, כִּף

אי אפשר לישראל לחיות אלא אם כן מתעסקין בדברי תורה, ולפי שפרשו ישראל מדברי תורה, לפיכך השונא בא עליהם, ולעולם אין השונא בא אלא על החטא ועל העבירה, לכך נאמר ויבא עמלק.

... אחרים אומרים, אין רפידים אלא שרפו ידיהם מן התורה, ולפיכך עמלק בא עליהם, וכן את מוצא, שאין השונא בא אלא על ידי רפיון ידיים מן התורה, שנאמר (ד"ה ב' י"ב) "ויהי כהכין מלכות רחבעם וכחזקתו עזב את תורת ה' וכל ישראל עמו" ומה ענשו? "עלה שישק מלך מצרים על ירושלים ויקח את אוצרות בית ה' ואת אוצרות בית המלך, ואת הכל לקח ויקח את כל מגני הזהב אשר עשה שלמה" (מלכים א' י"ד).

אמרו חז"ל, לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד) ובזוהר הקדוש (פרשת בשלה דף סב) כתוב, מה מיוחד באוכלי המן? שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה זוכו לחכמה עליונה.

ועל זה נקראו 'דור דעה', והם היו בני האמונה, ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה. רואים מהזוהר הקדוש שעיקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

כתוב בפרשת ויחי (בראשית פרק מ"ט י"א) "אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כפס ביין לבשו וכדם ענבים סותה"^א, ובאור החיים הקדוש שם, כתב: שכוחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו

התורה, שיתעסקו ישראל בינה של תורה, ועיין מה שפירשתי (שהש"ר ב) בפסוק "הביאני אל בית היין", ואמר כי באמצעותה יהיה לבושו שהוא כינוי למלכות, נכון אליו ללובושו.

ואומרו "ובדם ענבים" וגו' - נתכוון לומר, כי אם יגיע זמן הגאולה ולא ימצא יין, פירוש שאין בנו תורה, תהיה הגאולה באמצעות עול ותוקף הגלות אשר יצירון האומות לישראל, כאומרם ז"ל (סנהדרין צ"ז) כי כשיגיע קץ הנחתם ולא יהיה בישראל זכות לגואלם יעמיד להם מלך קשה כהמן וכו', והוא אומרו ובדם ענבים, כי באמצעות היסורין יזדככו הנפשות ויתבררו ניצוצי הקדושה, כדרך שיתבררו באמצעות בחינת התורה, אלא שזו

א. ובמדרש תנחומא פרשת ויחי (פרק י'): ... "כבס ביין לבושו" מרוב יין "ובדם ענבים סותה"... אין יין אלא תורה, שנאמר (שיר א) "כי טובים דודיך מיין הביאני אל בית היין" "חכלילי עינים מיין" מכאן את למד שהתורה הרבה אצלו חף לי לי מיינה של תורה, ולכן שנים בכות התורה אם יהיו חטאיכם פשנים כשילג ולבינו (ישעיה א).

ובאור החיים הקדוש (בראשית פרק מט פסוק יא), "כבס ביין" וגו' - יתבאר על דרך אומרם ז"ל (בוהר חדש פרשת בראשית) כי גלות ד' שבו יגלה הגואל העצום צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעכב מבוא, ולזה רמו באומרו כבס וגו', פירוש כי כוחו של המלך המצופה שילה שמו, הוא בחינת עסק

ישראל בינה של תורה, וכיאר הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה¹, גם יין גימטריא "סוד".

כאילו אחדין בידיהון כל מיני זינין דגיברין, וברשי פירש: "שלטי הגבורים", שהתורה מגן לישראל. ובפסוק ה' "שְׁנֵי שְׂדֵיךָ כְּשְׁנֵי עֲפָרִים תְּאוּמֵי צְבִיָּה הָרוּעִים בְּשׁוֹשְׁעִים", ובתרגום יונתן פירש: תרין פריקיך דעתדין למפרקך משיח בר דוד ומשיח בר אפרים וכו'. ובפסוק ו' "עַד שְׂפִיפּוּס הַיָּם וְנָסוּ הַצִּלְלִים אֲלֶיךָ לִי אֵל הַר הַמּוֹר וְאֵל גְּבַעַת הַלְבוּנָה", פירש בצרור המור: "אלך לי אל הר המור זה הר סיני, לעשות ישראל מקושרת מור, כי כמו שהקשרת מור מבריה כל רוחות רעים, כן על ידי הר סיני, פסקה זוהמתן, "ואל גבעת הלבונה", ללבן אותך ולהפוך כל החטאים לזכיות, עכ"ל. וזהו כמו שכתוב במדרש תנחומא לעיל, (יח) "ולבן שנים" בזכות התורה, "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו" (ישעיה א), עכ"ל. שזה הכוח ניתן לתשובה מאהבה שמהפך לזכיות, כמו כן על ידי לימוד יינה של תורה שהם סודות התורה זוכים לתשובה מאהבה, ומהפכים הכול לזכיות.

ב. כתוב בפרשת ויחי (בראשית פרק מט יא) "אֲסֵרִי לְגִפְנֵי עִירָה וְלְשׁוּרְקָה בְּנֵי אֲתָנּוּ כְּבֶסֶס בְּיַיִן לְבָשׁוּ וּבְדָם עֲנָבִים סוּתָה", ובאר החיים הקדוש שם, וז"ל: או יאמר על זה הדרך שהכתוב מדבר בב' הגאולות המפורסמות, הא' היא של מצרים, והב' היא גאולה העתידה בעזר השם וכנגד גאולה הא' אמר אוסרי לגפן, על דרך אומרו (תהלים פ ט) גפן ממצרים תסיע, שאז כפה ה' לפניהם בחינה אחת הנקראת עיר, והוכנע לפני הגפן וכנגד גאולה הב' בעזר השם שתהיה בימינו אמר ולשורקה, פירוש בעת אשר ישרוק ה' דכתיב (זכריה י ה) אשרקה להם ואקבצם, אז בני אתונו, אמר לשון רבים, לומר כל בחינות האומות כי ביציאת מצרים לא הכניע ה' לפניהם אלא

מלאכתו נאה וזו מלאכתו בלתי נאה, ואומר "ענבים" כי באמצעות היסורין תגמר הכנתה כגמר בישול פרי הגפן שהם הענבים, גם רמז כי לא ישלטו האומות לשפוך דם לזמור אילן או ענף או אשכול אלא ענבים, פירוש גרגרין. ואמר "סותה", לרמוז מדרגה קטנה למטה מהסותא כי הסות ירצה לשון כיסוי ההכרחי, לשון מסוה, והכוונה בזה כי הפרש גדול יהיה בין אם תהיה הגאולה באמצעות התורה והמצוה, אז יגלה בגילוי מלכות עליון, לאם תהיה באמצעות הנקמה אשר תהיה בישראל יהיה בבחינת עני ורוכב וגו' (זכריה ט' ט).

ובאר החיים הקדוש בפירושו ראשון לציון על שיר השירים (פרק ב ד) "הִבְיֵאֲנִי אֵל בֵּית הַיַּיִן וְדַגְלוּ עָלַי אַהֲבָה", פירש, וז"ל: דע כי בין יש ארבעה דברים... וכנגד ד' דברים אשר בין הם בתורה פרד"ס... ואומר ודגלו עלי אהבה" נראה שרמזו כאן מה שכתוב בזהר חדש בשעשוע שמשתעשע הקב"ה עם הצדיקים בגן עדן, עכ"ל.

ובמסכת סוטה (דף כ"א ע"א), ד"א עבירה מכבה מצוה ואין עבירה מכבה תורה שנאמר מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. וברשי שם פירש: לכבות את האהבה - זו תורה דכתיב (שיר ב) הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה, יין סוד. ובתו"ט על מסכת אבות (פרק ד משנה כ'), כתב: ורוב המפרשים פירשו שהענבים כנגד חלק הפשט שבתורה. והיין כנגד חלק הנסתר וכן אמרו (סנהדרין ל"ח.) יין בגמטריא סוד.

ובשיר השירים (פרק ד' ד') "כִּמְגֹדֵל דָּוִד צְנָאֲרֶךְ בְּנוֵי לְתַלְפִּיזֵי אֶלֶף הַמִּגְנֹן תָּלִי עָלָיו כָּל שְׁלֵטֵי הַגְּבוּרִים", ובתרגום יונתן פירש: וריש מתיבתא... ובאלפן דאורייתא דהוה עסק, רחיצין עמא בית ישראל, ומנצחין בקרבא

וַיֵּשׁ לָנוּ עֲצָה אַחַת וּבְרוּרָה, לְרוּץ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי עַל יְדֵי לְמוּד וְעֶסֶק בְּסֵפֶר הַזְהָר הַקְּדוֹשׁ, שְׁבֻזָּאת מִבְּטִיחַ לָנוּ הַרְשָׁבִי שֶׁנִּצָּא בְּרַחֲמִים מֵהַגְּלוּת, וְלֹא צָרִיף נְסִיּוֹן [וְלֹא נְסִיּוֹן שֶׁל עֲנִי]. (פְּדֻבְרֵי הַתִּיקוּנֵי זוהַר תִּיקוּן כ"א דף ג"ג) וְכִידּוּעַ דְּבָרֵי הַמְּקַבְּלִים, מוֹרְנוּ הָרַב רַבֵּי חַיִּים וַיֵּטְאֵל, הַרְשָׁשׁ, הַבְּעַל שֵׁם טוֹב, וְהִבֵּן אִישׁ חַי וְעוֹד, דְּעַתִּיד לְמוּד זֶה לְהַתְּפָרֵס וְלְהַגְּלוּת, וְעַל יְדוֹ תִּגְאָל הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה וְתִבּוֹא הַגְּאֻלָּה. וּבַתּוֹךְ דְּבָרֵי גַם זֹאת אֲזַכְּרֶיהָ, דְּבָרֵי מוֹרְנוּ הַגְּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְּקוּבָּל רַבֵּי שְׁמוּאֵל דְּרָזִי זְצִלְלָהּ, דְּהַרְוֵצָה לְהַאֲרִיף יָמִים יַחְזִיק בְּעֵץ הַחַיִּים, פְּלוֹמֵר יִלְמַד בְּתוֹרַת הַסּוּד וּבְזֶה יֵאָרִיכוּ יָמָיו, וְקִבְּלָהּ זֹו מִפִּי מְרַנָּא רַבֵּי יְאוּדָה פְּתִי"ה זִי"ע נְאֻמְרָה וְכִף הָיָה גַם לְמַעֲשֵׂה כְּמָה וְכְמָה פְּעָמִים [הוּבָא דְבָרָיו בְּקוּנְטָרְס זְכָרוֹן]. וּמַעֲשֵׂה בְּחֶכֶם אַחַד שְׁחָלָהּ וְלֹא אָבָה לְשַׁמֵּעַ, וְאָכֵן לְאַחַר כְּמָה יָמִים שָׁבַק חַיִּים לְכָל חַי רַחֲמָנָא לִיְצִלָן. וְכָל גְּדוּלֵי הַסְּפָרַדִּים שְׁלָבָם הָיָה רַחֲב פְּאוּלָם - הַשִּׁיגוֹ פֶּל מַעֲלָתָם עַל יְדֵי לְמוּד הַזְהָר הַקְּדוֹשׁ תְּמִידִים פְּסָדְרָם.

וְכִידּוּעַ שְׁכָל הַקְּהָלוֹת הַקְּדוּשׁוֹת בְּחָאֻלָב, עִירָק, מְצָרִים מְרוּקוֹ וְעוֹד, תְּמִיד הֵיוּ חִבּוּרוֹת חִבּוּרוֹת שְׁלֵמוֹת שְׁעוֹת בְּכָל לַיְלָה וּבְכָל יוֹם בְּזֶהָר

פִּירֵשׁ שֶׁהֵינן מוֹרְמוֹ לְכָל חֻלְקֵי פִּרְד"ס הַתּוֹרָה, וּבִרְשָׁי בַּגְּמָרָא כֹּתֵב שֵׁינן מוֹרְמוֹ עַל תּוֹרַת הַסּוּד, וְאָמַר כִּי בַּמַּצְעוֹתָהּ יִהְיֶה לְבוּשׁוֹ שְׁהוּא כִּינוּי לְמַלְכוּת, נִכּוֹן אֵלָיו לְלוּבְשׁוֹ: וְאָמַרְוּ וּבְדָם עֲנִיבִים וּגו' - נִתְכוּן לוֹמֵר, כִּי אִם יִגִּיעַ זְמַן הַגְּאוּלָּה וְלֹא יִמְצָא יוֹן, פִּירוּשׁ שְׁאִין בְּנוֹ תּוֹרָה, תִּהְיֶה הַגְּאוּלָּה בַּמַּצְעוֹת עוֹל וְתוֹקֵף הַגְּלוּת אֲשֶׁר יִצִּירוֹן הָאוּמוֹת לְיִשְׂרָאֵל, כְּאוֹמְרָם ז"ל (סְנַהֲדִין צו:): כִּי כְּשִׁיגִיעַ קֶץ הַנַּחְתָּם וְלֹא יִהְיֶה בְּיִשְׂרָאֵל זְכוּת לְגוּאֵלָם יַעֲמִיד לָהֶם מֶלֶךְ קֶשֶׁה כְּהֵמֵן וְכו', וְהוּא אָמַרְוּ וּבְדָם עֲנִיבִים, כִּי בַּמַּצְעוֹת הַיְסוּרִין יִזְדַּכְּכוּ הַנְּפֹשׁוֹת וְיִתְבַּרְרוּ גִּיּוּצֵי הַקְּדוּשָׁה כְּדֶרֶךְ שִׁיתְבַּרְרוּ בַּמַּצְעוֹת בַּחֲנִינַת הַתּוֹרָה, אֲלֵא שׁוּזוּ מִלֵּאכְתּוֹ נָאָה וּזוּ מִלֵּאכְתּוֹ בִּלְתִּי נָאָה וְאָמַרְוּ "עֲנִיבִים" כִּי בַּמַּצְעוֹת הַיְסוּרִין תִּגְמַר הַכְּנָתָה כְּגַמְרָא בִּישׁוּל פְּרִי הַגֶּפֶן שֶׁהֵם הַעֲנִיבִים, גַּם רְמוֹ כִּי לֹא יִשְׁלֹטוּ הָאוּמוֹת לְשַׁפּוֹךְ דָּם לְזוֹמֹר אֵילָן אוֹ עֵנָף אוֹ אֲשִׁכּוֹל אֲלֵא עֲנִיבִים, פִּירוּשׁ גְּרַגְרִין.

רֹאשׁ אוּמוֹת שֶׁהֵם מְצָרִים וְכַנְעוֹן, שֶׁהֵם ז' עַמֻּמִּין, שֶׁהֵם הֵיוּ רֹאשׁ וְתַגְבוּרַת לְכָל הָאוּמוֹת, אֲבָל ע' אוּמוֹת לֹא הוֹכְנְעוּ וְלֹא נִיתְנוּ לָהֶם, אֲבָל לְעַתִּיד לְבֹא בְּעוֹר הַשָּׁם לֹא יִנַּח מֵהָאוּמוֹת אוּמָה גְּדוּלָּה אוֹ קִטְנָה שֶׁלֹּא תִנָּתֵן לָהֶם, וְהוּא אָמַרְוּ בְּנֵי אֲתוֹנוּ פִּירוּשׁ מִלְבַּד עִירָה, אֲלֵא גַם בְּנֵי אֲתוֹנוּ: וְלִכְּן אֲנַחְנוּ מִתְקַבְּצִים לְלִמּוּד בַּחֲבוּרָה שֶׁל שְׁבַעִים אִישׁ לְסִיּוֹם הַזְהָר כְּדֵי לְהַכְנִיס אֶת כָּל הַשְּׁבַעִים אוּמוֹת בְּעוֹרַת הַשָּׁם. וּבַהֲמִשָּׁךְ הָאוֹר הַחַיִּים שֵׁם: כֶּבֶס בֵּינן וּגו' - יִתְבַּאֵר עַל דֶּרֶךְ אָמַרְמֵם ז"ל (בוֹהַר חֲדָשׁ פ' בְּרַאשִׁית) כִּי גְלוּת ד' שְׁבוּ יִגְלֶה הַגּוּאֵל הַעֲצוּם צָרִיךְ שֶׁתִּהְיֶה בִּיד יִשְׂרָאֵל מִצוֹת עֶסֶק הַתּוֹרָה, וְזוֹלַת זֶה יִתְעַכֵּב מִבּוֹא, וְלִזֶּה רְמוֹז בְּאוֹמְרוֹ כֶּבֶס וּגו', פִּירוּשׁ כִּי כּוּחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמְּצוּפָה שִׁילָה שְׁמוֹ הוּא בַּחֲנִינַת עֶסֶק הַתּוֹרָה שִׁיתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה, וְעֵינֵין מָה שֶׁפִּירְשֵׁתִי (שֶׁהִשָּׂר ב) בַּפְּסוּק הַבִּיאֵנִי אֶל בֵּית הַיֵּין, [וְשֵׁם

הקדוש, ובפרט בדור האחרון, בדורו של מרנא הבן איש חי זיע"א, על כל מעשה מצוה למדו עניני הזהר הקשור למצוה, ובכל סעדה בשבת קדש ובקמים טובים, וכן באזכרות על נפטרים, למדו זהר הקדוש סבא דמשפטים והאדרות, ובברית מילה וכל שמחה - כי זאת ידעו, שאין לנו כתורת הרשב"י לפתח הלב ולטהרת הנשמה, ולפני כל תפלה - פתח אליהו זכור לטוב [שהובא בהקדמה לתקונים]. ולכן אנו מתעוררים ומתחזקים להוסיף עוד ועוד לומדים בזהר הקדוש, כי הוא הפותח והוא הסוגר, ועל ידי למוד הזהר הקדוש רואים ברכה בלמוד הנגלה פידוע וכמרגש בחוש, ומתרבים חדושי תורה ונפתחים מעינות החכמה כי ממנו תוצאות חיים. כמבאר ברבי חיים ויטאל וברמח"ל והגר"א והחייד"א הקדושים, ועין עוד ב"אור הזהר" באריכות.

והנה מן השמים קא זכו ליה, לקיים בו את תפילת דוד המלך, "אגורה באהלך עולמים", שימשיך מפעלו הקדוש ביתר שאת וביתר עז גם אחרי פטירתו, כי גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם, וצדיקים אין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, כנאמר "ילכו מחיל אל חיל", ותלמידיו הצדיקים התארגנו לעשות ישיבה על קברו, שתהיה הישיבה הכי הגדולה בעולם שאין כמותה.

על פי התכנית של מפעל הזוהר העולמי - אשר מזמין את כלל ישראל לזכות וליטול חלק בלימוד האדיר של ספר הזוהר הקדוש, כי בזכות הזוהר הקדוש, עם ישראל, יזכה לצאת מהגלות ברחמים, ולבא לגאולה השלמה, כידוע הזוהר הקדוש נמשל לתיבת נוח, שמצילה את כל הדור מגזרות קשות, כל אדם המשתתף כחלק מהכלל בלימוד הזוהר הקדוש, זוכה לברכה ממקור עליון, שהיא תעודת ביטוח חיים, הטובה והחזקה ביותר הקיימת עלי אדמות, מסירים ממנו גזרות ויסורים קשים, עוונותיו נמחלים, נשמתו מזדככת ומתעלה, זוכה לעולם הבא הצפון לצדיקים, וזוכה עוד בעולם הזה, להאחז בעץ חיים, ככתוב "ועולמך תראה בחיך".

אנחנו נשמעים לקול קריאת גדולי הדור שקראו לעם ישראל לארגן אלפי סיומים של הזוהר הקדוש, בבחינת "האלף לך שלמה", ועם זה נביא את המשיח ברחמים בעזרת השם. כבר התארגנו אלפי יהודים בקבוצות של שבעים איש לכל סיום כדי להכניע את קליפת שבעים אומות המצרים לישראל, כדאמרו בזוה"ק (שמות), בשבעים נפש ירדו אבותינו למצרים, ויעקב אבינו נקרא אב של שבעים נפש, ובזה יכולים להכניע את השבעים שרי אומות העולם.

כבר זכינו בס"ד שהתקבצו אלפי יהודים בשמחה ללמוד ולסיים את הזוה"ק מידי חודש בחדשו, אך לצערינו ספרי הזוה"ק המחולק לשבעים כרכים בפורמט כיס, אזלו מן השוק, ומוכרחים בדחיפות להדפיסם מחדש, על כן את אחי אנוכי מבקש, בואו לעזרת ה' בגבורים, למען שמו באהבה, ולעשות רצון צדיק ולקיים את מצוות חז"ל להושיב ישיבה על קברו, ולהמשיך בדרכו הקדושה להפיץ ולפרסם את תורת הרשב"י לכל יהודי די בכל אתר ואתר, ולחשוב מחשבות לבלתי ידח ממנו נידח כי כל הגאולה תלויה בזה. והחלש יאמר גיבור אני, בוזו כסף תשלומים, וכך ידפיסו עוד עשרה סטים של זוהר הקדוש וככל שירבו התורמים, כך נוכל להדפיס יותר ויותר לחלוקה בחינם לכלל ישראל, כי הצמאון גדול ועם ישראל קדושים רוצים לאחוז בעץ החיים, ולהמשיך את נשמת הרשב"י כאן לדורינו, וכמו הפיוט שחיבר מאור עינינו הרי"ח הטוב זי"ע - קולו זמר עריצים, והכרית את הקוצים, והציל הלחוצים, אדוננו פר יוחאי. ובזה נזכה לתורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדוננו פר יוחאי. - ויקויים בנו תפילת הרי"ח הטוב: פה ישיח. עת משיח. בנסתר ובנגלה: תשבי תביא. לעיר צבי. פלנו מצפים ליה: לעיר ציון הר קדשך, שם נשמח ונעלה:

ומבטיח הרשב"י (זוהר שמות ז:), אשרי מי שיזדמן בזמן התגלות המשיח, כי מי שיהיה באותו זמן באמונה ומי שיתן עזר וסיוע לשכינה הקדושה, יזכה לאותו האור של שמחת המלך ברוך הוא, שאז ישמח ה' במעשיו, עכ"ל.

והעוסק בזוה"ק ובתורת האריז"ל, הקב"ה משתבח בו בפמליא שלו בכל יום, ודיוקנו נרשם למעלה בין אוהבי ואהובי המלך, ומכריזין לפניו "הוּו זהירין בדיוקנא דפלוני" ואפילו הקב"ה גוזר גזירות, יש לו רשות לבטלם. (סוד ה'). וספר זה עתיד היה להתגלות בימי מלכא משיחא לתן סעד לשכינה, והנה כל אותן שיזכו אליו יזכו לגאולה, כי עבודה זו המועטת בזמן ההוא, היא יותר חשובה מכל אילי נביות כשהיה בית המקדש קיים (חסד לאברהם, רבי אברהם אזולאי זיע"א).

ונביר טובה לראש העיר הרב רבי משה אבוטבול שליט"א על שזכה לעזור בהדפסת יותר מאלף סטים, וחילק הרבה סטים בבתי מדרשים בבית שמש, ועל ידי זה הציל ומציל את כל העיר מהטילים.

וזוהי השמירה וההגנה היותר גדולה והיותר בטוחה שיש. יישר חילו לאורייתא וממנו ילמדו וכן יעשו. אנו מבקשים מהצדיק הקדוש שיהא מליץ טוב בעד כל הלומדים לזכות נשמתו בישיבה הכי הגדולה בעולם ישיבת הרשב"י של לומדי הזוהר הקדוש ובעד כלל ישראל כמו שהיה פועל למענם בהיותו בחיים חיותו. ובזכות זה שנעשה רצונו של צדיק, הוא ימליץ טוב עלינו שהשי"ת ישלח לנו הגואל האמיתי במהרה בימינו אמן.

